

Sju nya och utmärkt wadra

W i s o r.

Den första:

Ensam i skuggrika dalen, etc.

Den andra:

Buon giorno mio Signor! etc.

Den tredje:

Näns du att gå från din maka? etc.

Den fjerde:

Dalsfolket måst ut i werlden att wandra, etc.

Den femte:

I Wermland är lustigt att lesa och bo; etc.

Den sjette:

Skjutsgöfen: Hopp! hopp! etc.

Den sjunde:

Sköna flicka, tillåt mig etc.

Östersund, 1846.

A. P. Landins Officin.

Den Första.

Ensam i skuggrika dalen, Tätt wid en swalkande ström, Bodde befriad från qvalen, Fingal en herde så öm.

2. Gif han wid bäcken den klara, Tätt inwid liljornas bädd; Werlden för honom tycks vara Blott utaf kärleken klädd.

3. Han såg en morgon wid strömmen, Någon som låg der och bad, Skön som en engel i drömmen, Som sjelfwa glädjen så glad.

4. Tyst som en wandrande stjerna, Skön som en Gud i sin dröm, From som en ofskuldens tärna, Som sjelfwa lifwet så öm.

5. Fingal går ner till den sköna, Fattar förtroligt dess hand, Tar henne upp i det gröna, Tätt wid den swalkande strand.

6. „Täckaste flicka,” han sade, „O! hwem har fört dig till mig — Fört dig till Fingal den glade, Som aldrig skall skiljas från dig.”

7. Nyssigt hon svarar de orden: „Fingal gå långt ifrån mig, Jag ingen Herdinna är worden, Fingal du kan ej få mig.” —

8. Han drog henne ned i det gröna Att njuta den älskades tröst; Tätt wid den älskade sköna Hörde han foglarnes röst.

9. Kinden mot kinden då brinner, Fingal gaf Flickan en kyss; Wredgad hon hastigt försvinner, Och ensam han står der som nyss.

10. Tretton år sedan han bodde Lugn i sin sorgfria själ; I sin förtjusning han trodde: „Himlen vill Fingal så wäl.”

11. Rydligt han drar af sitt galler — Sin bäge
och modigt den för, Spänner den — skjuter — och fal-
ler; Blickar mot himlen och dör.

Den Andra.

1. Buon giorno mio Signor! Gofe! war flink
och skynda dig till din år. Fort hit en karasin Af
gyllne Capriwin, Dito en frist Apelsin!

2. Stick ut, låt båten gå! — Nor jag ej hårdt,
så filar han nog ändå. Spänn hwita seglet opp! Ja
seglet högst i topp, Winden är seglarens hopp.

3. Det blåser lustig wind: Hejsan! vår båt skall
löpa som skogens Hind: Se, böljans mahn är grön:
Vi flyga fram till ön. Skön blir min roddarelön.

4. Men se, hwad kommer der? Swart som en
korp det blirtrande molnet är. Som blod är himlens
rand, Och skynd är Ischias strand; Foglarna flyga
mot land.

5. Hu! wi få storm i dag. Segla hwem vill!
jag reswar mitt segel jag. Det går en gruslig sjö: Jag
har en fästemo, Will ej i wågorna dö.

6. Hör, redan åskan går; Vänta Signor! till
Ave Maria slår. — Du wreda haf, farwäll! Jag drunk-
nar ej, min själ! Hellre jag swälter ihjäl.

7. Jag slumrar i min båt; Corpo di Bacco! kuds-
den är redan wät. Ah! det gör ingen ting; Jag swe-
per manteln fring: Sömn är en kostelig ting.

8. Säg, swor han, Gofe? — ja, Ha ha ha ha!
— det rör mig ej — ha ha ha! An en Cantin är
qwar: Jag än min flicka har, Om hon mig icke bedrar.

9. Och will hon mig bedra, Ha ha ha ha! —
jag tar mig en ann, ha ha! Har jag blott win och
bröd, En Lärna rosenröd, Leswer jag nöjd till min död.

10. God natt båd' wåg och wind! Kyssen hwar-
ann! — jag kysser min Rosas kind; Jag ser hur hwar
tar sin, Men ingen tar bort min, Dermed så slumrar
jag in.

Den Tredje.

1. Hon. Näns du att gå från din maka? Jä-
fängt jag lindar min arm omfring dig; Kan du ej säll-
heten smaka, Längre i hyddan hos mig?

2. Han. Inom dessa murar Blir mig för qwast,
jag will ut, det är höst, Ibland skogens furar, Friare
andas mitt bröst.

3. Hon. Hör du hur stormarna tjuta? Blott
i vår hydda bor lugnet, min vän; Låt mig i famnen
dig sluta, Dröm der om Selma igen.

4. Han. Skönt är det att glömma: Syflorna,
mødorna, dagens besvär, Endast så, du ömma, Wår-
digt jag hwilar mig der.

5. Hon. Sonen i waggan som leker, Se huru
skönt, huru himmelskt han ler; Se huru sött han dig
smeker, Hör hur din Selma dig ber.

6. Han. Blott för son och maka, Har jag
skogarnas wilddjur emot, Wänder glad tillbaka, Läger
mitt rof för din fot.

7. Hon. O hur jag ängslas och bäsvar, Tus-
sende dödar de gapa mot dig, När öfwer klippor du
swäswar, Ensam på obanad stig.

8. Han. Blott på dig jag tänker Och på vår
son, ad hur lycklig jag går! Medan dimman stänker
Skönt med sitt silfwer mitt hår.

9. Hon. Nu wid min slända så trägen Skall
jag då sitta och nämna ditt namn, Och emot fönstret
wid vägen Sträcka en längtande famn.

10. Han. Glödhet på min panna Bränner din
kyss; jag will ut, jag will ut, Eljest mig att stanna
Lockar du säkert till slut.

Den Fjerde.

(Mel.: Rör opp i Dalarne etc.)

1. Dalfolket måst ut i werlden att wandra,
Skiljas omenstligt långt från hwarandra;
Hur de fring werlden gå
Hitta de hem ändå. —
Låt os lustin wara medan jula står på!
2. Gosar och fullor de håll' af hwarandra,
Fast de omenstligt långt måste wandra.
Komma de hem ändå,
Hitta hwarandra på.
Låt os lustin wara medan jula står på.

Den Femte.

1. I Wermland är lustigt att lefwa och bo;
Det landet jag prisar så gerna.
Der klappar de hjertan, med heber och tro
Så fasta som bergenäs färna.
Och hwar och en Swenssk uti Sveriges land,
Som kommer att gästa wid Klarelsiwens strand,
Han finner blott bröder och systrar.
2. I Wermland — ja der will jag bygga och bo,
Med enklaste lycka förnöjder.
Des dalar och skog ge mig tystnadens ro,
Och lusten är frisk på des höjder.
Och forsarna sjunga sin ljufliga sång —
Wid dem will jag somna så stilla en gång,
Och hwila i Wermländska jorden.

Den Sjette.

Skintsgossen.

∴ Hopp! hopp!
Se så, se så!
Låt gå, låt gå! ∴

Ljud i skogen, muntra wisa.
Hemåt går min färd i dag.
Har lär ej den skjutsen prisa,
Ty det gick just friska tag.
∴ Fallera, fallera, fallera, fallera!

Och hi! och hej!
Ä' du rädd? å nej!

Jag gråter ej. ∴

Grälle, hopp! min gose, låt os muntra wara.
Du och jag är just ett hurtigt par, wi två.
Piskan högt i sky! des slängar will jag spara,
Blott till lustig lek jag henne höja må.
Swänger till en klatsch, så det ljuder gällt i skogen,
Berget svarar strart, tjädern lyss derpå.
Klatsch ännu en gång! Hwem tog snårten? Raggen
tog'en:

Det gör ingenting der går fort ändå.

Hopp! hopp!

Se så, etc. etc.

Hoppjan! ännu högt på himlen skiner solen;
Innan qwällen hinner jag wäl hem igen.
Majstång står i byn, och spelman på stolen
Stämmer polskan opp, och hurtig blir wäl den.
Då skall dansa jag! Hej! med alla wadra flickor,
Ingen dräng i byn stridig wara tör.
Pengar har i dag jag fullt opp i alla fickor;
Sådant ger respekt och ett gladt humör:

Hopp! hopp!

Se så, se så,

Låt gå, låt gå.

Hopp! hopp!

Se der en grind,

Låt opp! låt opp!

I Söndags jag en flicka såg,
Hon ej ännu gått ur min häg.
Ett ord hon ej, fallera,
Har sagt till mej, fallera.
Fallera, fallera, fallera.
Å nej! å nej!
Men liten kan, fallera,
Bli stor, och han, fallera,

Fallera, fallera, fallera,
Så väl som en ann'.

Den Sjunde.

1. Sköna flicka, tillåt mig
Blott ett ord dig fråga;
Sedan vill jag lemna dig,
Dig ej mera plåga:
Du skall, ifrån bojer fri,
Ensam lagar tyda
Och min högsta sällhet bli,
Att din vilja lyda.
 2. Lyfna till min ömma röst,
Våga dig hit neder:
Skänk mitt hjerta någon tröst;
Tro på mina eder.
Redligt är mitt tänkesätt;
Bindom våra öden:
Jag dig swär wid altaret
Trohet intill döden.
 3. Fly ur stora werldens larm
Till din älsflings sköte:
Kärlek, Vänskap, arm i arm,
Vänta på ditt möte.
I vår hydda skola vi
Oskuldslönen skåda:
Lycklig, flicka, skall du bli,
Lyckliga vi båda.
-